

holde Forsikringen ren. Her synes man at ville blande alting ind i en Forsikringslov, hvorved det hele bliver noget mærkværdigt Miskmask. Naturligvis kan Staten, hvis den føler Trang dertil, etablere en Krisefond, en Fond, hvoraf der kan udbetales ekstraordinære Understøttelser, ydes Hjælp til offentlige Arbejder eller hvad man nu vil. Men man kan dog ikke, ej heller i en særlig Lov, give Lovregler som dem, her er opstillet. Det er jo umuligt alene af den Grund, at Kriserne altid vil vise sig at være vidt forskellige i deres Karakter. Jeg ser endogsaa, at man i Lovforslaget tænker sig, at denne Fond skal træde i Virksomhed, ikke blot overfor en almindelig, omfattende Samfundskrise som den, vi nu har, men ogsaa overfor Kriser i et enkelt Fag. Det kunde jo tænkes, at Krisen var en saadan, som Faget selv var Skyld i. Men ogsaa der skal Fondens træde i Virksomhed og efter ganske de samme skematiske Regler. Det gaar vist ikke an. Kriser, ekstraordinære Tilstande, maa behandles efter deres Natur og Beskaffenhed. For hver enkelt saadan opstaaende Tilstand maa man træde sammen og træffe de Lovregler, der da maatte være nødvendige. Forholdene kan være saa vidt forskellige fra Gang til Gang, at det vil vise sig uholdbart at have saadanne Regler om ekstraordinære Tilstande; saasnart de skal bringes i Anvendelse, vil det være nødvendigt at gaa til at ændre dem, og saa har de maaske kun gjort Skade i den Tid, de har bestaaet uden at have været i Virksomhed. Jeg anbefaler derfor alvorligt, at man overhovedet opgiver at have saadanne bestemte Lovregler om, hvorledes en Krisefond skal træde i Virksomhed. Vil man have en Krisefond, kan der, som sagt, forhandles derom; man kan forsøge, om man kan finde de Regler, som er nødvendige. Men saaledes som her at slaa alle Kriser i een Pose og fastslaa, at der ved Siden af den og den Hjælpevirksomhed samtidig under enhver Krise, stor eller lille, skal kunne dikteres, at nu træder Nødhjælpsituationen i Virksomhed, nu skal Nødarbejder kunne etableres til nedsat Betaling — det kan man ikke. Det er dog ganske utilstedeligt saaledes bestandig at have en Trusel staaende i en Lov om Lønnedsættelse, hver Gang det maatte falde de Myndigheder ind, som ved denne Lov indstiftedes dertil, at bestemme, at nu er Krisen der.

Venstres Ordfører, det ærede Medlem Hr. Lillelund, sagde i Gaar under Omtalen af Problemet Løntrykkeri: Staten skal hverken være Løntrykker eller yde Garanti for Løn, og han tilføjede, at det var urimeligt

af Arbejderne at forlange Garanti for Lønnens Opretholdelse, thi ingen andre havde en saadan Garanti. Jeg tillader mig at se lidt nærmere paa disse Ord. Vi kræver ikke og Arbejderne kræver ikke nogen særlig Garanti, men vi kræver, at Staten ikke skaber et Undtagelsesforhold for Arbejderne. Ingen andre end Arbejderne udsættes for det lovbundne Løntrykkeri, som man søger at etablere ved denne Lov. Man vover aldeles ikke at møde med Forslag om Nedsættelse af Aktieselskabsdirektørernes Gager og Tantiører. Man vover ikke at tale om Dampskibsselskabernes Udbytte til Aktionærerne. Man vover ikke at tale om Handelsstandens Avance. Man vover ikke at tale om, at Embedsmændene ogsaa under visse Forhold skal arbejde 25 pCt. billigere. For ikke at tale om, at man aldeles ikke vover blot at skæve op til Amalienborg for at se, om ikke Løntrykkeri ogsaa der kunde være paa sin Plads. Men overfor Arbejderne, som i indeværende Periode har faaet rigelige Lønnedsættelser, føler man sig paa den høje Hest. Der mener man, at man kan tillade sig nogenlunde hvad som helst. Der er man modig. Det er jo fremgaaet af alt, hvad der foreligger, at Sjælen i denne Bevægelse for det lovbundne organiserede Løntrykkeri er en af Venstres tidligere Rigsdagsmænd, tidligere Embedsmand, nuværende Bankdirektør. Ja, det er jo meget forstaaeligt, at det kommer just fra saadanne Steder, men særlig opmuntrende for Arbejderne er et saadant Princip, en saadan Undtagelsestilstand overfor dem, der paa Grund af Tidernes Ugunst i Øjeblikket er de daarligst stillede, dem, man mener lettest at kunne komme over, jo ikke. Ministeren, som har forelagt dette Lovforslag, har naturligvis Ansvaret for, hvad det indeholder. Det har ikke været min Hensigt, naar jeg talte om Ophavet til disse grimme Bestemmelser, at tage Ansvaret fra Ministeren. Paa den anden Side har jeg . . .

Formanden: Det ærede Medlem bør ikke tale om „grimme“ Bestemmelser i dette Lovforslag.

Stauning: Maa man ikke sige „grimme“ Bestemmelser?

Formanden: Det ærede Medlem vilde gøre Sagen en god Tjeneste ved ikke at bruge saa stærke Udtryk.

Stauning: Jeg kan jo ikke diskutere med Formanden, og jeg maa altsaa sige: disse Bestemmelser, der efter min Mening